

Oči mé vždy patří k Hospodinu

Kázání proslovené 23. března ve vinohradském sboru Petrem Slámou

1. čtení: 1S 3, 1–21

2. čtení: Lk 9, 57–62, *Stalo se pak, když šli cestou, řekl jemu jeden: Pane, půjdu za tebou, kam se koli obrátíš. I řekl jemu Ježíš: Lišky doupata mají a ptáci nebeští hmizda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil. I řekl k jinému: Pojď za mnou. A on řekl: Pane, dopuť mi prve jíti a pochovati otce mého. I dí jemu Ježíš: Nech, ať mrtví pochovávají mrtvé své, ale ty jda, zvěstuj království Boží. I řekl opět jiný: Půjdu za tebou, Pane, ale prve dopuť mi, ať se rozžehnám s těmi, kteříž jsou v domu mém. Řekl jemu Ježíš: Žádný, kdož vztáhna ruku svou k pluhu, ohlídal by se nazpět, není způsobilý k království Božímu.*

Oculi mei semper ad Dominum, oči mé vždy patří k Hospodinu. „Okuli“, oči, tak se jmenuje dnešní postní neděle — podle verše 25. žalmu. V tomto žalmu upíná David oči k Hospodinu a vyznává: „Oči mé vždycky patří k Hospodinu, on zajisté z očí vyvodí nohy mé.“ (Ž 25,15) A pokračuje: „Popatříž na mne a smiluj se nade mnou, neboť jsem opuštěný a ztrápený“. Touží po tom, aby si s Hospodinem hleděl z očí do očí, jak odvážně nazývá úzké společenství s Pánem Bohem. Vyhlíží společenství s Pánem, které bude znamenat konec všech nástrah a útrap. Je uprostřed úzkostí a vyhlíží vysvobození Boží.

Co děláme uprostřed úzkostí my? Často se nám roztékají oči, hledáme, jestli přece jen někde není nablízku nějaká „instantní“ záchrana. Mnohé v životě zvládneme — k tomu nám byly dány hlavy a ruce. Ale někdy tu hlavu prostě strčíme do písku, otočíme ji, nasadíme si růžové brýle nebo všelijak míchané nápoje zapomnění. Název dnešní neděle ukazuje smysl pŕstů: přestat tĕkat očima, zkusit mít dost na Božích zaslíbeních, zkusit sundat růžové brýle a na chvíli odsunout čiši požitků tĕla i ducha. A to ne z nějakého škarohlídství, ale proto, abychom zažili a uskutečnili členitost života: tedy to, že existuje pořadí dobrých věcí, jsou věci dobré a špatné i horší a lepší — a tím úplně nejlepším je Boží království, které zde od dob Pána Ježíše začalo být takovým způsobem, že zachycuje naše životy (naše „oči“) a smĕruje je tam, odkud samo přichází, k Pánu Bohu.

Když se ale obrácíme na jednu stranu, znamená to, že se od druhé strany odvrácíme. Ve světě, v němž žijeme, a s našima očima nejde stát čelem ke všemu. K něčemu stojíme čelem, k ostatnímu stojíme zády. O tom je řeč ve třech krátkých setkáních, které měl Pán Ježíš „na té cestĕ“. Na které? Na cestĕ do Jeruzalĕma, kam Ježíš „upřel svou tvář“ (Lk 9,53). Minulý tĕden jsme slyšeli o Petrově vyznání víry, že Ježíš je Mesiáš (Mk 8, 27–33). Ta událost na

úpatí pohoří Hermon na severní hranici Izraele byla bodem obratu — a ani pochválený Petr Ježíše neodvrátí od poslušnosti cestě, která skončí křížem. Neboť cesta do Jeruzaléma je cestou na kříž. A během té cesty se vyjasňuje, co znamená následování. Během půstu si máme i my vyjasňovat, co v našich souřadnicích znamená následování.

Na cestě do Jeruzaléma proběhly tři rozhovory o následování. Dvakrát misijně se při nich Pán Ježíš, řekli bychom, nechová. Všechny tři rozhovory jsou konfliktní. Ani v jednom nezjistíme, kdo se to s Ježíšem setkal. A Lukáš mlčí i o tak důležité věci, jak to nakonec dopadlo. Příběh zůstává otevřen pro nás, kteří se k Pánu Ježíši hlásíme jako ke Kristu, svému Pánu. Možná ne tak silnými slovy jako ten první, který prohlašuje „Budu tě následovat, kamkoli půjdeš.“ přesto ale tak, že i nám platí Ježíšova odpověď (v.58) „Lišky doupatata mají a ptáci nebeští hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil.“ Snad tu Ježíš dopředu naznačuje svou bezbrannost a opuštěnost v den zatčení. Hlavně ale tlumí nadšení těch, kteří měli za to, že být v jedné partě s Mesiášem znamená už dnes si rozdělit ministerstva nebeského království. Jít s Kristem znamená mít podíl na jeho bezdomovectví. Jít s Kristem znamená problémy navíc. Kdybychom nechodili do kostela, ušetřili bychom čas a starosti se vstáváním, nesetkali bychom se s lidmi, kteří nejsou podle našeho gusta — a možná nám někdy až příliš okatě hledí do talíře. Namísto otázek bez odpovědí bychom ušetřený čas mohli věnovat třeba pomoci chudým. Proti těmto realistickým úvahám je zde Ježíšova cesta do Jeruzaléma, na kříž, cesta, která vede do Božího království. Ale na skládání hlavy je dost tvrdá. Vydáme se po ní?

Často nás tato otázka postaví před těžko řešitelný problém, stejně jako toho, jemuž právě umíral či zemřel otec. Že je takový člověk vyňat ze všech ostatních povinností a má se věnovat svému synovskému poslání, citíme všichni. Úcta k předkům patří od starověku až po dnešek k předním ctnostem. Tam, kde se tato úcta ztrácí, je to znamení, že se společnost rozpadá na shluk sobeckých já s vygumovanou pamětí — a dny takové společnosti bývají sečteny. Církev se někdy ozývá (a považuji to za správné) s připomínkou této mizející úcty. Vždyť i sám Ježíš kritizuje (Mk 7,11) soudobou zákonickou tradici, podle níž má korbán, dar označený jako oběť Bohu, přednost před synovskými povinnostmi vůči rodičům. Jak tedy vůbec může říci „Nech mrtvé pochovávat své mrtvé, ty ale jdi a rozhlašuj království Boží“? Hovoří zde fanatic? Nebo cynik? Zde jsme u samého jádra tajemství Ježíšovy osoby. Znovu se vrací otázka, kterou Ježíš položil Petrovi v Cesareji Filipové: Za koho mě pokládáte vy? Petrovo vyznání, jím samotným ještě značně nedopochopené, slyšíme svýma povelikonočnými ušima jako vyznání Mesiáše, který přemohl smrt. Jedině ten, v němž byla smrt přemožena, může říci „Nech mrtvé pochovávat své mrtvé.“ Později to po něm zazpívá apoštol Pavel (1K 15,55): „Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo, vítězství tvé?“ Jenom tehdy, když byla zlomena absolutní moc smrti, lze o ní hovořit s tímto nadhledem. To je ovšem víra, která se bude vždy blížit — zvenčí viděno — cynismu nebo fanaticismu. Však to tak připadá i všem nám, kteří v běžném pracovním dni jen pracně kázněme své oči z roztěkanosti k hledění k Pánu Bohu. Doba půstu je dobou naslouchání tomuto drsnému slovu, je časem pro otázku: Věřím tomu, že v Kristu Bůh zlomil všemoc smrti, nebo ne?

Drsná výzva k tomu, ať si mrtví pochovávají své mrtvé, je ale také slovem

o lidské kultuře a civilizaci, o našich tradicích rodinných, církevních i národních. Úcta k rodičům a předchozím generacím patří k vrcholům každé civilizace. Pán Ježíš svým slovem nebourá civilizaci, kulturu a jednotlivé tradice: ty jsou prostředím, do něhož jsme postaveni a ve kterém máme žít a působit podle jeho příkladu. Pro kulturu a civilizaci ale platí totéž, co pro smrt: jsou okolnostmi našich životů, okolnostmi nikoli nedůležitými, okolnostmi, které stojí za to kultivovat, připravovat se na ně. Ale nejsou — ani kultura ani smrt — něčím, co by smělo zpochybnit nebo zastínit, že patříme Pánu.

To může znít jako hrozba i jako osvobození zároveň. Jako hrozba to mohlo znít zámou třetímu, který byl Ježíšovým zjevem zaujat a chtěl ho následovat, zároveň to ale byl vyložené rodinný typ — a chtěl se proto jít napřed rozloučit s těmi, kteří mu patřili a on jim. A kdo z nás by nechtěl? Vždyť i starozákonní Eliáš (1Kr 19), povolán Eliášem, se směl se svou rodinou rozloučit. Přitvrzuje tedy Ježíš oproti svému starozákonnímu prorockému předchůdci? Zdá se, že ano — a že tak činí ve jménu přicházejícího Božího království. Toto přicházející Boží království, volání k bezprostřední blízkosti Pánu Bohu, nás každého vyloupává ze slupky vztahů a vazeb, včetně těch rodinných, povolává nás z rodné hroudy a od rozorané brázd. Zase: nikoli tak, že by je zničilo nebo popřelo. Ale tak, že je postaví na patřičné místo: na druhé, a třetí a na další. Nemyslím, že by byl ideál oslovovat po vzoru Jana Ámose své manželky „má drahá, po Bohu nejdražší“. Ani to, kdyby se do vchodových dveří našeho kostela sbíhaly čáry po patách dětí vlečených sem za lokty svými rodiči. Patříme však prvořadě a především Pánu Bohu. Tomuto stavu se říká Boží přicházející království. Toto království sesazuje z trůnu našich životů okolnosti, jako je kultura nebo smrt, darovanosti, jako je naše rodina a naši nejbližší, ale i všechny brázd, které jsme už v životě vyoralí (nebo „zvorali“) a jsme na ně hrdí (či se za ně stydíme). Existuje biblické tajemství, jakási zvláštní tendence, podepřená důležitými zaslíbeními Písma (např. Mt 16,25), že totiž právě ti, kteří to své dokáží pro Boží království opouštět a mít to až na druhém a třetím místě, nacházejí toto své pozehané obhospodařené samotným Pánem Bohem. Jen si z toho nesmějí udělat metodu či pravidlo, jak opravdu bytelně zajistit zase to své.

Amen

Čtete historii?

Přiznám se, že dokud jsem neměla čtení historie vinohradského sboru v Hroznu „v popisu práce“, trošku jsem ho odbývala. Od té doby, co v rámci korektorských povinností pročítám Hrozen od A až do Z, zamýšlím se nad historií sboru nejen kvůli správné stylistice či pravopisu. To přemýšlení není vždycky radostné. Z přelomu devatenáctého a dvacátého století na nás občas dýchne to, co dobře známe i z „moderní“ doby kolem nás: elitářství, prosazování sebe sama, uražená ješitnost, různé spory. Nic, co by člověk měl radostně čerpat z odkazu křesťanských předků, i když i v kronikách se asi snadněji popisují neshody a spory než třeba každodenní nenápadná věrnost ve víře a v modlitbách. Jedno je jisté — dnes, ve 21. století, nejsme lepší než oni. Ani nám se nebude svou vlastní silou dařit zvládat lépe a radostněji vše, co sborový život s sebou nese. Jedinou nadějí, jak žít i přes rozdílné názory spolu v pokoji, je pokoušet se stále znovu poznávat Boží vůli pro docela konkrétní vztahy a

problémy, řídit se podle ní více než podle vlastních měřítek a mít druhého za přednějšího sebe.

jaš

K dějinám vinohradského sboru VIII (pokr. z č. 31)

Ve věci vyučování náboženství převzal výuku na obecných a měšťanských školách vikář Bureš, na středních školách vyučoval nadále bratr Baštecký. V té době farář ochuravěl a nemohl se plně věnovat práci ve sboru. Ve sboru také značně ochabla aktivita členů. Na sborové shromáždění, svolané na 14. březen 1900, se dostavilo jen osm členů s hlasovným právem. Stavitel Dvořák navrhl, aby byl rozšířen počet hlasovných údů sboru, který se pohyboval okolo 48, o další členy, kteří platí salár. Farář Kašpar namítal, že již v roce 1892 byla přijata zásada, aby přiznání hlasovacího práva bylo vázáno na zaplacení saláru a na aktivní účast na sborovém životě. Návrh stavitele Dvořáka pak považoval za osobní urážku. Dvořák se v tomto dovolával faráře Karafiáta, který měl stejné stanovisko, jaké podal Dvořák.

18. března 1900 se konalo sborové shromáždění k projednání zprávy o životě sboru a výročních účtů. V diskusi požadoval bratr stavitel Dvořák, aby všechny výdaje za rok 1899 byly řádně doloženy, dále požadoval podrobnou zprávu o přípravě stavby a jejím zadání, přesné znění smlouvy s architektem Sochorem a detailní rozpočet stavby. Po živé diskusi staršovstvo navrholo, aby se o běžném hospodaření sboru a záležitostech stavby hlasovalo odděleně. Tento návrh byl zamítnut a předložené účty u zprávy o stavbě nebyly schváleny. 25. března 1900 pokračovalo jednání sborového shromáždění, na němž byly účty za uplynulý rok schváleny. Dále byl přijat návrh stavitele Dvořáka, aby do tří týdnů po dokončení stavby byly veškeré účty o stavbě předloženy sborovému shromáždění ke schválení. Dne 26. března sdělil vikář Bureš, že musí zastoupit superintendentního vikáře ve Velimi, a ze sboru tedy brzo odejde. Sborové shromáždění, které bylo svoláno na 29. duben, mělo schválit doplňky stavebního programu (kanalizace, ohradní zeď). Stavitel Dvořák navrhl, aby se o těchto doplňcích nejednalo, dokud nebudou předloženy veškeré účty za stavbu podle usnesení posledního sborového zastupitelstva. Bratr Baštecký navrhl, aby se jednalo jen o návrhu staršovstva. Po delší diskusi pak skupinka, která podporovala stavitele Dvořáka, schůzi opustila, a tím se schůze stala neschopnou dalšího jednání. Nové sborové shromáždění, které bylo svoláno na 20. květen, mělo opět projednat doplňky stavby. Při hlasování bylo 15 hlasů pro schválení a 16 hlasů proti. Kurátor bratr Polák činil za nedostatky odpovědné členy, kteří hlasovali proti. Stavitel Dvořák namítal, že odpovědnost za opatření, která staršovstvo učinilo bez souhlasu orgánů, jež mají podle církevního zřízení o nich rozhodovat, padá plně na staršovstvo. Na schůzi 21. května odsoudilo staršovstvo postup stavitele Dvořáka i dr. Navrátila a usneslo se zaslat staviteli Dvořákoví dopis s napomenutím a se žádostí, aby přestal narušovat život sboru. Staršovstvo došlo pak k názoru, že tento dopis by byl použit k agitaci proti němu samotnému, a rozhodlo se obrátit o radu ohledně dalšího postupu na seniora Molnára. Staršovstvo se dále usneslo, že svůj dopis doplní dodatkem a celé vydá tiskem pro všechny členy sboru. Na 11. červen bylo svoláno nové sborové shromáždění, které se konalo za účasti 22 členů s hlasovacím právem za předsednictví seniora Molnára. Návrhy staršovstva na stavební do-

plíky byly jednomyslně schváleny. Současně bylo usneseno, že stavební účty budou předloženy sboru až po úplném dokončení stavby a po jejich odborném posouzení.

Podle materiálů bratra Vladimíra Chadima připravil mch

Syn zapuzený

Bůh však pravil: „A přece ti tvá žena Sára porodí syna a nazveš ho Izák (to je Smíšek). Svou smlouvu s ním ustavím pro jeho potomstvo jako smlouvu věčnou.

A pokud jde o Izmaela, vyslyšel jsem tě: Hle, požehnám mu a rozplodím a rozmnožím ho převelice; zplodí dvanáct knížat a učiním z něho veliký národ.

Ale svoji smlouvu ustavím s Izákem, kterého ti porodí Sára příštího roku v tomto čase.“

Genesis 17, 19–21

(A hle, pravil Abraham) ... , Pane můj, usadil jsem část potomstva svého v údolí bez polí obilných poblíže chrámu Tvého posvátného, Pane náš, aby zde modlitbu konali. Učiň, aby srdce lidí se k nim přiblížila, a ušetří jim plody co obživu — snad budou vděční! Pane náš, Ty dobře víš, co skrýváme i co najevo dáváme, a nic neskrýje se před Bohem ani na nebi, ani na zemi. Chvála Bohu, jenž daroval mi přes stáří mé Ismaela a Izáka — a Pán můj věru dobře slyší vzývání.

Korán, Súra 14 — Abrahám (překlad L. Hrbek 1972)

Ostří války se necitelně zařizlo do staré a bolavé rány, rozdělující západní (dříve křesťanský) a „třetí“ (hlavně arabsko muslimský) svět.

Měli bychom, my křesťané, mít otevřenější uši k slyšení toho, co se nám naši arabští bližní snaží říci. Dozvídáme se často o zaslepených náboženských fanaticích, které vede jejich (pro nás těžko pochopitelná) víra, že násilí je v souladu s jejich cestou k bohu. O tom slyšíme a o tom čteme.

Egyptský prezident Mubarak každých pár týdnů domlouvá ve svých projevech Izraeli, aby se dohodl s Palestinci. Před čtyřmi měsíci, 1. prosince, zašel dále, když prohlásil, že mezinárodní teror nepramení z náboženství ani z přirozenosti Arabů či muslimů, ale je jejich reakcí na politickou nespravedlnost, kterou musí snášet od mezinárodního společenství. Tak se stalo, že Husní Mubarak byl první arabský potentát, který řekl nahlas to, co si skoro každý arabský vladař v skrytu myslí. Totiž že islámský teror včetně vražedných sebevražd je způsoben uvolňováním přetlaku, který vzniká z pocitu křivd, činěných na muslimských a zejména arabských zemích nemuslimským světem. O tom neslyšíme a o tom ani moc nečteme.

Stejně tak neslyšíme o tom, že představitelé irácké strany Hizb al-Da‘wa (to je jedna z důležitých šíitských stran působící na území Iráku, Íránu a Libanonu, v Iráku tedy spojující možné odpůrce sunnity Saddáma) odsoudili hned v počátku americko-britskou invazi do Iráku a žádali irácké šíity, aby koalici nepodpořili a nepovstali proti Saddámovu režimu, což později posvětili svým prohlášením i ajatolláhové.

Pokud by nám naše západní sdělovací prostředky popřály mezi obrázky vousatého Usámy nebo kníratého Saddáma, hovořících o Alláhu a smrti pro nevěřící, také podobné zprávy, nemuseli bychom být dnes příliš udiveni z toho,

že na těžkou palbu irácké propagandy, jež odhaluje světu trpící civilní obyvatelstvo a zraněné děti a ženy, neodpovídá západní novinářská artilerie dokumenty o jásajících davech, které po dvaceti čtyřech letech opět volně vydechly, zbaveny tyranie. Nemuseli bychom se pak ani divit tomu, že prozatím takové davy nejsou k dispozici.

Přestože se k nám takové informace dostávají jen těžko, jsou hodné naší pozornosti a lépe se s jejich pomocí chápe, proč se v Iráku zatím moc nejásá.

Válka je již spuštěna a my se můžeme pít o to, zda je legitimní, aby Spojené státy nebo jakýkoliv jiný národ napadly zemi, která je sice bezprostředně neohrožuje, ale v budoucnu by se mohla stát hrozbou, nebo zda to představuje revoluční zvrát v tradičním pojetí práva na sebeobranu a staví to na hlavu chartu Spojených národů i mezinárodní právo. V současné době asi nepovedou podobné spory ke konstruktivním výsledkům, emoce jsou hodně zjitřené a každý z nás akcentuje jiné klady a jiné zápory bouřícího konfliktu.

Věříme však, že válka jednou skončí a pak bude potřeba hodně obnovovat. Jedním z důležitých bodů obnovy válečných škod je i obnova duchovních struktur a hodnot. Pokusme se tedy při této rekonstrukci pohledu vzít v potaz i to, co u nás na Západě není tolik slyšet. Pokusme se nevidět v národech, které odvozuji svůj původ od Abrahama prvorozeného syna Izmaele, jen potomky zapuzeného „lúzra“, který sice byl rozhojněn ve velký národ, ale nebyl smluvní stranou ve smlouvě Starého Zákona. Pokud věříme, že Kristus změnil tenhle kousek smluvních ustanovení a ke smlouvě přizval mezi jinými i dům Izmaelův, mělo by to pro nás být celkem lehké.

Matěj Cháb

Šabat a šoulet

A dokonal Bůh dne sedmého dílo své, kteréž dělal, a odpočinul v den sedmý ode všeho díla svého, kteréž byl dělal. I požehnal Bůh dni sedmému a posvětil ho, nebo v něm odpočinul Bůh ode všeho díla svého, kteréž byl stvořil, aby učiněno bylo.

Sedmý den světí židé, světíme ho i my, křesťané, i když v jiný den. Pro židy platí při šabatě přísný zákaz práce. Proto nesmějí ani rozdělávat oheň a vařit. Přesto chtějí uctít slavnostní den dobrým jídlem. Tak asi vznikl šoulet, po staletí tradiční jídlo židů ze střední a východní Evropy. I dnes voní jeruzalémská čtvrť Mea Šearim, obývaná ortodoxními židy, při šabatě šouletem. I my si můžeme den předem připravit šoulet a v neděli, po návratu z kostela, ho při svátečním obědě vychutnat. Kromě požitku z dobrého jídla můžeme strávit neděli v klidu a bez zbytečného shonu.

Šoulet se zeleninovým knedlíkem (6 porcí)

- 500g libového zadního hovězího masa
- 400g červených fazolí
- hrnek krupek
- 6 středně velkých brambor
- 2 větší cibule
- 10 stroužků česneku
- zarovnaná kávová lžička čerstvě mletého pepře
- 2 vrchovaté lžičky soli

olivový olej, voda

V sobotu ráno namočíme fazole, krupky stačí namočit asi hodinu před vařením.

Drobně pokrájenou cibuli necháme lehce zezlátnout ve větším kastrolu na oleji. Maso nakrájené na kostky prudce po částech opečeme na pánvi a přidáme do kastrolu k cibuli. Opeříme, osolíme, přidáme fazole a zalijeme vřelou vodou tak, aby vše bylo ponořeno. Vody nesmí být víc! Přidáme utřený česnek a brambory rozkrájené na čtvrtky. Necháme pod pokličkou asi hodinu a půl zvolna vařit, občas zamícháme. Slijeme přebytečnou vodu z kroup, které pak přidáme do kastrolu. Vaříme zvolna asi další hodinu a půl, mícháme častěji. Po uvaření by měl pokrm připomínat středně hustou kaši.

Zatímco se šoulet vaří, připravíme zeleninový knedlík:

4 mrkve
půlka menšího celeru
1 větší cibule
2 šálky polohrubé mouky
půl šálku olivového oleje
1 vejce
2 lžičky soli
půl lžičky pepře
lžička sladké mleté papriky

Jemně nastrouhanou zeleninu smícháme s olejem, přidáme vejce, sůl, koření a mouku. Řádně promícháme a vytvoříme válečky, které pevně zabalíme do olejem namaštěného alobalu. Pečeme při cca 200 stupních asi 35 minut.

Potom do teplé trouby (asi 100 stupňů) dáme kastrol s šouletem, zeleninový knedlík v troubě necháme také. Jídlo necháme v troubě až do času oběda druhý den. Troubu udržujeme teplou! Plynovou troubu můžeme zapálit večer, potom znovu ráno a před odchodem do kostela ji vypnout. Před obědem krátce přihřát. Zeleninový knedlík nakrájíme na plátky. Dříve hrnce s šouletem balili do peřin, v některých vesnicích hrnce s šouletem nechávali ve vyhřáté peci u místního pekaře. Sami uvidíte, jak noc v teple jídlo zázračně promění, všechny chutě se krásně spojí. Zapijíme výraznějším červeným vínem, ideální je víno vyrobené metodou barrique — je to víno, které zrálo ve speciálním dubovém sudu. Dřevo obohatí víno a jeho chuť vanilkovo-dřevitým tónem.

Dobrou chuť vám přeje Jiří Fučíkovský

Letní tábor 2003 (opakování výzvy z minulého čísla)

Termín konání dětského tábora bude jako každoročně třetí a čtvrtý týden měsíce srpna, tedy **od 17.8 do 29.8.2003**. Zvány jsou všechny děti od šesti let do věku konfirmandů, zváni jsou nejen členové sboru, ale i jejich kamarádi. Bližší informace o místě tábora, schůzce, vedoucích a finančních záležitostech bude při dětských biblických hodinách nebo po nedělních bohoslužbách.

Předběžná přihláška:

Jméno a příjmení:

Poslední možnost odevzdání předběžných přihlášek je 30.4.2003.

Eva Šormová

Sborový program pro nejbližší období

Pravidelné akce:

po	16.00 vyučování dětí; 19.00 mládež
út	14.30 setkání starších věkem
st	9.00–12.00 hlídání dětí; 15.00 a 16.30 vyučování dětí; 18.00 biblická hodina
čt	16.00 konfirmandi
pá	9.00–12.00 hlídání dětí
ne	9.30 bohoslužby

Přehled zajímavých akcí:

- 17.4. 18.00 Zelený čtvrtek — četba pašijí podle Matouše. Místo konání: sborová místnost v 1. patře.
- 18.4. 9.30 Velký pátek — bohoslužby s VP.
- 18.4. 18.00 Velký pátek — bohoslužby s VP; k. M. T. Zikmund, četba pašijí podle Jana, zpívá Schola angelica.
- 20.4. 9.30 Velikonoční neděle — bohoslužby s VP; k. M. T. Zikmund, křest A. Fučíkovské.
- 21.4. 9.30 Velikonoční pondělí — bohoslužby s VP; k. Petr Sláma.
- 23.4. 18.00 Výroční schůze Kostnické jednoty na faře v Korunní 60. V jejím rámci zazní přednáška M. T. Zikmunda na téma: „Portrét křesťanského filosofa Emanuela Rádra“. Při tomto setkání se bude servírovat několik druhů čaje.
- 6.5. 19.00 Ekumenická bohoslužba s večerí Páně („Lima“) se koná mimořádně v úterý. Místo: Korunní 60. Kázáním poslouží hutský farář Daniel Majer.

Na všechna shromáždění sboru jste srdečně zváni!

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází zhruba jednou za měsíc. Redaktory jsou Matěj Cháb (chab@idealtour.cz), Petr Sláma (slama@etf.cuni.cz), Jana Šarounová (sarounova@quick.cz) a Jiří Svoboda (freedomek@quick.cz). Jazyková úprava Jana Šarounová. Sazba typografickým systémem L^AT_EX 2_ε a tisk Jiří Svoboda. Hrozen lze též najít na Internetu na URL <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy poslejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha Vinohrady, tel: 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Uzávěrka tohoto čísla byla 3.4.2003. Náklady na tisk tohoto čísla činí 4 Kč.